

UZASADNIENIE

Na podstawie materiału dowodowego ujawnionego na rozprawie głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

I. K. na mocy decyzji ZUS z dnia 01.10.2003 r pobierał rentę socjalną w związku z orzeczeniem Komisji Lekarskiej do Spraw Inwalidztwa i Zatrudnienia w W. zaliczającego go do drugiej grupy inwalidów. W okresie od 18.05.2009 r do 18.02.2012 r I. K. przebywał w Zakładzie Karnym. Powyższego faktu I. K. nie zgłosił do ZUS w związku z czym renta była mu wypłacana również w wyżej wymienionym okresie w łącznej kwocie 20.130,20 zł. Rentę na mocy upoważnienia odbierał ojciec I. K. H. K. i przekazywał mu do zakładu karnego.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentacji nadesłanej z ZUS, przyznania się przez oskarżonego na rozprawie do zarzucanego czynu, zeznań Ł. D. (1)(k.3-4, 35-36) i H. K. (k.18), kopii dokumentacji lekarskiej oskarżonego i opinii sądowo psychiatrycznej wydanej w sprawie 1 Ds. 1177/11 (k. 64-65, 67, 252, 179-180) opinii sądowo- psychiatrycznej (k.79-80), opinii sądowo-psychiatrycznej uzupełniającej (k.255), pisma ZUS (k. 149, 201), informacji z (...) (k.185-187).

Oskarżony przed Sądem przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień i odpowiedzi na pytania (k.229 v). obrońca oskarżonego w imieniu oskarżonego złożył wniosek w trybie art. 387 kpk o wydanie wyroku skazującego i wymierzenie oskarżonemu kary 2 miesięcy pozbawienia wolności i 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym oraz obowiązek naprawienia szkody na rzecz ZUS w wysokości 20.130,20 zł.

Prokurator nie sprzeciwił się powyższemu wnioskowi, sprzeciwił się natomiast wcześniejszym propozycjom dobrowolnego poddania się karze pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Sąd przychylił się do wniosku oskarżonego o dobrowolne poddanie się karze albowiem w ocenie Sądu w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wina oskarżonego i okoliczności popełnienia zarzucanego mu przestępstwa nie budzą wątpliwości.

Z dokumentacji nadesłanej przez ZUS wynika, że oskarżony w trakcie odbywania kary pozbawienia wolności w okresie od 11.09.2005 r do 19.01.2009 r nie pobierał renty socjalnej i 4.03.2009 r zgłosił się do ZUS celem wznowienia renty socjalnej. Zatem odbywając po raz kolejny karę w okresie od 18.05.2009 r do 18.02.2012 r musiał mieć świadomość, że w trakcie pobytu w zakładzie karnym nie przysługuje mu prawo do renty socjalnej i w związku z tym w przypadku jej otrzymania powinien zgłosić fakt pobytu w zakładzie karnym do ZUS. Wówczas wypłata renty byłaby wstrzymana. O świadomości oskarżonego, że nie powinien pobierać renty socjalnej w trakcie pobytu w zakładzie karnym świadczą również zeznania świadka Ł. D. (2), który przebywał w jednej celi z oskarżonym. Świadek zeznał, że oskarżony wiedział o tym, iż w trakcie pobytu w zakładzie karnym nie przysługuje mu renta socjalna, potwierdził również, że rentę pobierał ojciec oskarżonego i pieniądze z renty przysyłał oskarżonemu do aresztu. W ocenie Sądu nie ustalono motywu poinformowania przez świadka prokuratury o popełnieniu przestępstwa przez I. K., ale z uwagi na to, iż zeznania świadka znajdują potwierdzenie w innych dowodach zasługują na wiarę.

Zeznania świadka H. K. ojca I. K. również zasługują na wiarę albowiem są logiczne i świadek nie miał powodów aby składać niezgodne z prawdą zeznania. Świadek potwierdził, że pobierał rentę socjalną syna i nie wiedział, że syn będąc w zakładzie karnym nie mógł pobierać renty. Dowiedział się o tym dopiero w trakcie składania zeznań. W ocenie świadka „syn jest dorosły, nie jest ubezwłasnowolniony więc sam powinien pilnować i załatwiać swoje sprawy.

Pozostałe dowody w postaci dokumentacji ZUS, pism z ZUS oraz dokumentacji lekarskiej oskarżonego nie budzą wątpliwości co do ich autentyczności i wiarygodności zawartych w nich treści.

Z uwagi na wątpliwości co do poczytalności oskarżonego oskarżony był badany przez biegłych lekarzy psychiatrów K. M. i T. B.. Biegłe na podstawie akt sprawy dokumentacji lekarskiej i badania psychiatrycznego oskarżonego nie stwierdziły u niego objawów choroby psychicznej, rozpoznały organiczne zaburzenia osobowości z lekkim stopniem upośledzenia umysłowego. W ocenie biegłych poczytalność oskarżonego w czasie czynu budziła nieznaczące wątpliwości (k.79-80). Sąd dopuścił dowód z opinii uzupełniającej w/w biegłych celem ustalenia na podstawie aktualnej dokumentacji lekarskiej stanu zdrowia psychicznego oskarżonego, możliwości udziału w rozprawie oraz poczytalności w czasie zarzucanego czynu. Biegłe po zapoznaniu się z nadesłaną z ZK S. dokumentacją lekarską oraz opinią sądowo-psychiatryczną wydaną w innej sprawie (k.59-60) podtrzymały swoją opinię (k.255). Biegłe podniosły, że w opinii wydanej na zlecenie Prokuratury Rejonowej w Siedlcach biegli stwierdzili znacznie ograniczoną poczytalność, ale w tamtej sprawie czyn był afektywny. Jak wynika z opinii sądowo-psychiatrycznej z dnia 29.07.2011r biegli wypowiadali się odnośnie zarzucanego oskarżonemu czynu z 257 kk w zw. z art. 12 kk polegającym na tym, że: w okresie od grudnia 2010 r do 18 lipca 2011 r w Zakładzie Karnym w S. działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru wielokrotnie publicznie znieważył M. A. z powodu jego przynależności narodowej.

W ocenie Sądu opinie biegłych lekarzy psychiatrów K. M. i T. B. nie budzą wątpliwości co do zasadności wniosków pomimo, iż wypowiedzi biegłych były skrótowe. Zdaniem Sądu przez sformułowanie biegłych, że poczytalność budziła nieznaczące wątpliwości należy rozumieć, że oskarżony miał w nieznacznym stopniu ograniczoną zdolność rozumienia znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Sąd podziela stanowisko biegłych, że czyn obecnie przypisany oskarżonemu różni się od czynu zarzucanego mu przez Prokuraturę Rejonową w Siedlcach tym, że nie jest to czyn popełniony w afekcie. Należy w tym miejscu podnieść, że w większości spraw w których oskarżony był skazany nie stwierdzono ograniczonej w stopniu znacznym poczytalności (k.242-244).

Kwalifikacja prawna zarzucanego oskarżonemu czynu również nie budzi wątpliwości. Jak wynika z art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r o rencie socjalnej renta socjalna nie przysługuje za okres tymczasowego aresztowania lub odbywania kary pozbawienia wolności. Oskarżony swoim zachowaniem wypełnił kwalifikację z art. 286§1kk w zw. z art. 12 kk w zw. z art. 64§1kk albowiem w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził ZUS do niekorzystnego rozporządzenia mieniem za pomocą wyzyskania błędu, że oskarżonemu należy się renta socjalna podczas gdy z uwagi na pobyt w zakładzie karnym, o którym oskarżony nie poinformował pokrzywdzonego oskarżonemu nie należała się renta. Oskarżony działał w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru (art. 12 kk).

Sąd uwzględniając wniosek oskarżonego w trybie art. 387 kpk w zakresie kary i wymierzając oskarżonemu karę miał na uwadze zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące dla oskarżonego, a także stopień winy i społecznej szkodliwości czynu.

Okolicznością obciążającą jest dotychczasową karalność oskarżonego. Oskarżony był karany wielokrotnie od 1990 r (k.242-244), głównie za przestępstwa przeciwko mieniu. Obecnie przypisanego czynu oskarżony dopuścił się w warunkach recydywy z art. 64§1kk, albowiem wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy P. w W. z dnia 3 marca 2006 r został skazany za przestępstwa podobne z art. 278§1kk w zw. z art. 64§1kk i z art. 279§1kk w zw. z art. 64§1kk na karę łączną 1 roku i 10 miesięcy pozbawienia wolności na poczet której zaliczono okres rzeczywistego pozbawienia wolności od 11.09.2005 r do 02.02.2006 r i karę tę odbywał w okresie od 12.08.2007 r do 19.01.2009 r (k. 95-96), a zatem w ciągu pięciu lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary za przestępstwo umyślne popełnił kolejne przestępstwo umyślne podobne do przestępstwa za które był skazany (art. 64§1kk). Przestępstwami podobnymi są m.in. przestępstwa tego samego rodzaju i przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej.

Okolicznością łagodzącą jest niewątpliwie stan zdrowia oskarżonego tj. stwierdzone przez biegłych organiczne zaburzenia osobowości z lekkim stopniem upośledzenia umysłowego.

Ponadto przy wymiarze kary Sąd wziął pod uwagę długi okres popełnienia zarzucanego czynu i wartość szkody, która była duża, także charakter popełnionego przestępstwa.

Mając powyższe okoliczności na uwadze oraz stopień winy i stopień społecznej szkodliwości czynu Sąd uwzględnił wniosek oskarżonego w zakresie kary i wymierzył oskarżonemu przy zastosowaniu art. 37a kk karę 2 miesięcy pozbawienia wolności i 3 miesięcy ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. W ocenie Sądu powyższa kara powinna spełnić funkcję wychowawczą i zapobiegawczą w stosunku do oskarżonego oraz cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

W ocenie Sądu biorąc pod uwagę karalność oskarżonego i popełnienie przestępstwa w warunkach recydywy, a także dużą wartość szkody kara wymierzona oskarżonemu jest karą łagodną.

W związku z wnioskiem pokrzywdzonego Sąd na podstawie art. 46§1kk zobowiązał oskarżonego do naprawienia szkody w wysokości wskazanej przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych tj. w kwocie 20.130,20 zł, która to kwota została wypłacona oskarżonemu w okresie od maja 2009 r do lutego 2012 r (k.201). Pokrzywdzony początkowo wnosił o naprawienie szkody w kwocie 17.817, 26 zł wynikającej z decyzji z dnia 29 sierpnia 2012 r (k.149). Jednak decyzja ta obejmowała okres od 01.08.2009 r do 31.01.2012 r, a więc nie dotyczyła całego okresu w którym oskarżony nienależnie pobierał rentę socjalną. Sąd orzekł obowiązek naprawienia szkody omyłkowo na podstawie art. 46§1dkk czyli stosując starą ustawę. W związku z orzeczeniem kary na podstawie nowej ustawy tj. obowiązującej od 1 lipca 2015 r obowiązek naprawienia szkody powinien być orzeczony również na podstawie nowej ustawy.

Z uwagi na to, że oskarżony jest pozbawiony wolności i nie posiada żadnych dochodów ani majątku Sąd na podstawie art. 624§1kpk zwolnił go od zapłaty kosztów sądowych i przejął je na rachunek Skarbu Państwa. O kosztach nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu Sąd orzekł na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt.1 i ust. 2 pkt 3 oraz § 16 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu.